

Когато Князь Шаховской поченжъл боя и Скобелевъ открилъ огънь изъ топоветѣ. Неприятеля не са забавилъ да отговори изъ своитѣ топове, и послѣ, като усилилъ артиллерийски огънь, тръгнжъл противъ руския отрядъ съ своята пѣхота, прикрита на фронта съ гжета цѣпь стрѣлци на фланга—отъ цѣпь конница. При таквонъ рѣшително нападанье, Скобелевъ билъ принуденъ да са оттегли на Кришина много добра позиция, дѣто той оставилъ своя резервъ, като зель всички нужни мѣрки за осигоряванье на своитѣ тилъ и флангове.

Когато Скобелевъ са наредилъ така и предалъ пазенъето на тиласи, отъ кѣмъ Ловечъ, на полковника Тутолмина, рѣшилъ съ останжлитѣ свои сили, (1 бат. 4 сотни и 4 топа) да нападне пакъ неприятеля за да не го остави да са укрѣпи на важната южна позиция, която стояла надъ Плевень. Ако завземялъ тѣзи позиция, неприятеля щѣлъ да напада отъ страна войската на Княза Шаховской.

Съ пѣсни и безъ да гледатъ на ужасния огънь, войскитѣ на Скобелева са впуснжли напредъ, дошле до височината, която била надъ Плевень и подъ кръстосванието на артиллерийския и пушеченъ огънь; ударили въ Штики и Шашки. Неприятелската конница са впуснала върху тѣхъ, но била отбита; тя повтаряла нѣколко пжти своитѣ опитвания да нападне, но рускитѣ юнаци на Скобелева все я отбивали. Даже четире руски топа завзели една прекрасна позиция и до край останжли на нея. До 4 часа вечерта тукъ са продължавалъ боя; Скобелевъ не земалъ за себе подкрѣпления, но пазялъ да не би неприятеля да дойде върху му изъ Ловечъ. Но когато видѣлъ, че Шаховской напада и че отъ Ловечъ нѣма опасностъ, той впуснжлъ въ боя останжлитѣ си роти. Това негово движение било много во-време; шепата юнаци били уморени до крайностъ отъ шесть